

5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πράγμα που προκύπτει με ιδιαίτερη σαφήνεια από το αγγλικό και το ισπανικό κείμενο της διατάξεως αυτής.

Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι στο γερμανικό κείμενο ο όρος « ανάληψη των καθηκόντων » (« Dienstantritt ») μπορεί να έχει την έννοια ότι καλύπτει τόσο την ανάληψη νέων καθηκόντων, όσο και την είσοδο στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, δεν επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η ανάληψη των νέων καθηκόντων για την οποία καταβάλλεται η αποζημίωση εγκαταστάσεως μπορεί να αποτελεί το σημείο ενάρξεως της διετούς προθεσμίας κατά την έννοια του ανωτέρω άρθρου 5, παράγραφος 5, κατά τη διάρκεια της οποίας η οικειοθελής αποχώρηση του ενδιαφερομένου από την υπηρεσία των Κοινοτήτων γεννά την υποχρέωσή του να επιστρέψει εν όλω ή εν μέρει την αποζημίωση εγκαταστάσεως.

2. Δεδομένου ότι στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν γίνεται καμία διάκριση μεταξύ των δύο περιπτώσεων της καταβολής αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, δηλαδή μεταξύ της εισόδου του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινο-

τήτων και της τοποθετήσεως του ενδιαφερομένου σε νέο τόπο υπηρεσίας, η υποχρέωση που προβλέπει η παράγραφος 5 της ανωτέρω διατάξεως για την επιστροφή ενός μέρους της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως που να είναι ανάλογο του χρόνου που υπολείπεται από την οικειοθελή αποχώρηση του ενδιαφερομένου από την υπηρεσία των Κοινοτήτων μέχρι τη συμπλήρωση της διετίας ισχύει αδιακρίτως και για τις δύο περιπτώσεις αυτές. Επομένως, κατά την εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 5, ο χρόνος ενάρξεως της προθεσμίας που προβλέπει η εν λόγω διάταξη συμπίπτει και στις δύο περιπτώσεις με τον χρόνο εισόδου του ενδιαφερομένου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων.

3. Εφόσον αποδεικνύεται ότι η τοποθέτηση ενός υπαλλήλου σε νέο τόπο υπηρεσίας έγινε αποκλειστικά προς το συμφέρον της υπηρεσίας, το κοινοτικό όργανο δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο ενδιαφερόμενος, ο οποίος αποχώρησε οικειοθελώς από την υπηρεσία των Κοινοτήτων 14 μόλις μήνες μετά την εγκατάστασή του στο νέο τόπο της εργασίας του, δικαιούται για το λόγο αυτό μόνο ένα μέρος της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, αφού δεν εγκαταστάθηκε επί αόριστο μεν αλλά αρκετά μακρό διάστημα.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 4ης Ιουλίου 1990 *

Στην υπόθεση T-42/89 ΟΡΡΟ,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Jorge Campinos, iurisconsultus, και Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γενική γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

ανακόπτον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Wolfdieter Graf Yorck von Wartenburg, πρώην εκτάκτου υπαλλήλου στην ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και κατοίκου Βρυξελλών, εκπροσωπούμενου από τον δικηγόρο Λουξεμβούργου Victor Elvinger, 4, rue Tony Neuman, τον οποίο διόρισε και αντίκλητο,

καθού η ανακοπή,

που έχει ως αντικείμενο ανακοπή ερημοδικίας κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 1990 στην υπόθεση T-42/89,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, πρόεδρο τμήματος, X. Γεραρή και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Ιουνίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Περιστατικά και διαδικασία

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Φεβρουαρίου 1990, το Κοινοβούλιο άσκησε ανακοπή ερημοδικίας κατά της αποφάσεως της 30ής Ιανουαρίου 1990 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-42/89 δυνάμει του άρθρου 94, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται κατ' αναλογία στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

- 2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαΐου 1990, ο καθού ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει την ανακοπή απαράδεκτη, άλλως να επικυρώσει την απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1990.

Αιτήματα των διαδίκων

- 3 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

« — να μεταρρυθμίσει την απόφαση που εξέδωσε στις 30 Ιανουαρίου 1990 υπό το φως των ανωτέρω στοιχείων (των στοιχείων που εκτίθενται στο δικόγραφο της ανακοπής) και

— να υποχρεώσει τον Yorck von Wartenburg να επιστρέψει ένα μέρος της αποζημίωσης εγκαταστάσεως (δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως) ».

Ο Yorck von Wartenburg ζητεί από το Πρωτοδικείο:

« — να κρίνει την ανακοπή απαράδεκτη, άλλως

— να επικυρώσει πλήρως την απόφαση που εξέδωσε στις 30 Ιανουαρίου 1990,

— συνεπώς δε να ακυρώσει την απόφαση του Κοινοβουλίου περί αρνήσεως χορηγήσεως στον προσφεύγοντα (καθού η ανακοπή) αποζημιώσεως εγκαταστάσεως ίσης προς τον βασικό μισθό δύο μηνών,

— να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να καταβάλει στον προσφεύγοντα (καθού η ανακοπή) την αποζημίωση εγκαταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και η οποία ισούται με τον βασικό μισθό δύο μηνών,

— να λάβει υπόψη το γεγονός ότι το σχετικό ποσό, δηλαδή 412 000 βελγικά φράγκα, καταβλήθηκε στον Yorck στις 7 Απριλίου 1990, δηλαδή μετά την απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1990,

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα ».

Επί του παραδεκτού

- 4 Με το υπόμνημα αντικρούσεως ο Yorck von Wartenburg είχε προτείνει ένσταση απαραδέκτου κατά της ανακοπής, αλλά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση παραιτήθηκε από τον ισχυρισμό του αυτό.
- 5 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η ανακοπή ασκήθηκε εντός μηνός από την επίδοση της αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 94, παράγραφος 4. Επομένως, η ανακοπή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 6 Πρώτον, το Κοινοβούλιο βάλλει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως για τον λόγο ότι ακύρωσε πράξη του Κοινοβουλίου που δεν υφίστατο πλέον και δεν παρήγε πλέον κανένα αποτέλεσμα, δηλαδή την απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1988, η οποία είχε αντικατασταθεί από νέα απόφαση περιεχόμενη στο έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1988.
- 7 Ο Yorck von Wartenburg αμφισβητεί την ορθότητα της απόψεως αυτής και θεωρεί ότι η απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1988 δεν κατέστη ανενεργός λόγω μιας προτάσεως συμβιβασμού που διατυπώθηκε όταν η διαφορά εκκρεμούσε ήδη ενώπιον του Δικαστηρίου. Ο καθού προσθέτει ότι, εφόσον δεν έχει επιτευχθεί συμφωνία, εξακολουθεί να υφίσταται η διαφορά και κανείς από τους ενδιαφερόμενους δεν μπορεί να μεταβάλει μονομερώς το αντικείμενο ή τη φύση της.
- 8 Στο σημείο αυτό επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι αντικείμενο της διαφοράς είναι η άρνηση του Κοινοβουλίου να χορηγήσει στον Yorck von Wartenburg την αποζημίωση εγκαταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως), η οποία ισούται προς τον βασικό μισθό δύο μηνών, και ότι η αρνητική αυτή απόφαση ακυρώνεται με το σημείο 1 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 9 Από την εξέταση του εγγράφου της 17ης Νοεμβρίου 1988, και ειδικότερα από την ημερομηνία του, η οποία είναι μεταγενέστερη της ασκήσεως της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, από τη διατύπωσή του, καθώς και από την προσφορά του Κοινοβουλίου

να αναλάβει τα έξοδα που προκλήθηκαν από την άσκηση της προσφυγής, προκύπτει ότι το εν λόγω έγγραφο περιέχει απλώς πρόταση προς τον Yorck von Wartenburg. Δεδομένου ότι το εν λόγω έγγραφο δεν ικανοποιούσε τον ενδιαφερόμενο, δεν μπορούσε να αποτελεί ανάκληση της αποφάσεως που ακυρώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση και επομένως δεν κατέστησε τη διαφορά άνευ αντικείμενου.

- 10 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι η απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1990 στηρίζεται στην άποψη ότι η προθεσμία των δύο ετών που αναφέρεται στο άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — κατά τη διάρκεια της οποίας η οικειοθελής αποχώρηση του υπαλλήλου από την υπηρεσία των Κοινοτήτων γεννά την υποχρέωση του υπαλλήλου να επιστρέψει εν όλω ή εν μέρει την αποζημίωση εγκαταστάσεως — υπολογίζεται πάντοτε από τηνημέρα της εισόδου του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, ενώ το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η άποψη αυτή αντιβαίνει προς το γαλλικό, το ελληνικό και το πορτογαλικό κείμενο της επίμαχης διάταξης. Σχετικά το Κοινοβούλιο παραπέμπει στη σκέψη 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 11 Ο ισχυρισμός του Κοινοβουλίου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντιφατική στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία. Με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν διαπιστώθηκε καθόλου ότι η άποψη του Yorck von Wartenburg είναι αντίθετη προς το γαλλικό, το ελληνικό και το πορτογαλικό κείμενο του άρθρου 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλ' απλώς ότι τα κείμενα αυτά « θα μπορούσαν να καταστήσουν δυνατή την ερμηνεία που προτείνεται από το Κοινοβούλιο » (σκέψη 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τα κείμενα αυτά δηλαδή, μολονότι θα μπορούσαν βέβαια να καταστήσουν δυνατή την ερμηνεία που προτείνεται από το Κοινοβούλιο, επιτρέπουν εξ ίσου και την ερμηνεία που έγινε δεκτή με την προσβαλλόμενη απόφαση (σκέψεις 16 και 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 12 Τρίτον, το Κοινοβούλιο ισχυρίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι στο γερμανικό κείμενο της επίμαχης διάταξης ο όρος « Dienstantritt » μπορεί να σημαίνει είτε την ανάληψη νέων καθηκόντων είτε την είσοδο στην υπηρεσία των Κοινοτήτων και ότι το ίδιο πρέπει να ισχύει και για τις άλλες τευτονικές γλώσσες. Το Κοινοβούλιο συνήγαγε το συμπέρασμα ότι το χρονικό σημείο από το οποίο αρχίζει να τρέχει η προθεσμία των δύο ετών που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως μπορεί να είναι, κατά το γερμανικό κείμενο, η ανάληψη νέων καθηκόντων για τα οποία καταβάλλεται η αποζημίωση εγκαταστάσεως.
- 13 Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι, ακόμη και αν ο όρος « Dienstantritt » επέτρεπε καθεαυτός την ερμηνεία του Κοινοβουλίου, εν τούτοις ο όρος αυτός δεν μπορεί

να έχει άλλη έννοια, όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, από την είσοδο του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων. Το άρθρο 71 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, του οποίου η σημασία εν προκειμένω τονίστηκε από το Κοινοβούλιο με το δικόγραφο της ανακοπής, θέτει στην ίδια μοίρα την « ανάληψη των καθηκόντων » (« Dienstantritt ») και τη μετάθεση, η οποία συνίσταται στην ανάληψη νέων καθηκόντων, ενδεχομένως δε σε άλλο τόπο υπηρεσίας. Η αντιπαράθεση αυτή των όρων « ανάληψη καθηκόντων » (« Dienstantritt ») και « μετάθεση » στο άρθρο 71 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αποδεικνύει ότι ο πρώτος όρος δεν καλύπτει σε καμία περίπτωση τον δεύτερο και αφορά αποκλειστικώς και μόνο την είσοδο του υπαλλήλου στην υπηρεσία των κοινοτήτων. Κατά συνέπεια, ο όρος « ανάληψη καθηκόντων » (« Dienstantritt ») έχει κατ' ανάγκη την ίδια σημασία σε όλα τα κείμενα του άρθρου 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πράγμα που προκύπτει με ιδιαίτερη σαφήνεια από το αγγλικό και το ισπανικό κείμενο της διατάξεως αυτής (« the service of the Communities within two years of entering it » — « el servicio de las Comunidades antes de dos años desde el día de su ingreso al servicio de éstas »).

- 14 Το τέταρτο επιχείρημα του Κοινοβουλίου στηρίζεται στη δομή του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η παράγραφος 1 του οποίου αφορά την περίπτωση της καταβολής της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως κατά την είσοδο του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, ενώ η παράγραφος 2 αφορά την περίπτωση της καταβολής της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως κατά την τοποθέτηση του υπαλλήλου σε νέο τόπο υπηρεσίας· το Κοινοβούλιο συνάγει το συμπέρασμα ότι, εφόσον η παράγραφος 5 του άρθρου αυτού εφαρμόζεται και στις δύο ανωτέρω περιπτώσεις, ο χρόνος ενάρξεως της προθεσμίας των δύο ετών πρέπει κατ' ανάγκη να διαφέρει μεταξύ των δύο αυτών περιπτώσεων.
- 15 Πρέπει να τονιστεί ότι η υποχρέωση που προβλέπει η παράγραφος 5 του άρθρου 5 για την επιστροφή ενός αναλογικού ποσού ισχύει αδιακρίτως και για τις δύο περιπτώσεις καταβολής της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, αφού η εν λόγω διάταξη δεν κάνει καμία διάκριση μεταξύ των δύο αυτών περιπτώσεων. Επομένως, κατά την εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο χρόνος ενάρξεως της προθεσμίας που προβλέπει η εν λόγω διάταξη συμπίπτει και στις δύο αυτές περιπτώσεις με τον χρόνο εισόδου του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων.
- 16 Πέμπτον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η αποζημίωση εγκαταστάσεως οφείλεται μόνο στον μόνιμο υπάλληλο. Το Κοινοβούλιο καταλήγει συνεπώς στο συμπέρασμα ότι, εφόσον το δικαίωμα επί της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως γεννάται από τη μονι-

μοποίηση του υπαλλήλου και όχι από την είσοδό του στην υπηρεσία, το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και με τον χρόνο ενάρξεως της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και η οποία επομένως θα έπρεπε να αρχίζει να τρέχει από την ημέρα της μονιμοποίησης ή της αναλήψεως καθηκόντων στον νέο τόπο υπηρεσίας.

- 17 Από τις παραγράφους 1-4 του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προκύπτει ότι η αποζημίωση εγκαταστάσεως οφείλεται σε κάθε υπάλληλο, μόνιμο ή δόκιμο, ο οποίος υποχρεώθηκε να αλλάξει τόπο κατοικίας για να εγκατασταθεί στον τόπο υπηρεσίας του κατ' εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Μολονότι η παράγραφος 5 του άρθρου 5 προβλέπει ότι υποχρέωση προς επιστροφή έχει μόνον ο μόνιμος υπάλληλος — σε αντίθεση με τον δόκιμο — η διάκριση αυτή δεν έχει σημασία εν προκειμένω, καθόσον ο *Yorck von Wartenburg* είναι πρώην έκτακτος υπάλληλος, για τον οποίο οι διατάξεις του άρθρου 5 ισχύουν δυνάμει των άρθρων 22 και 24 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και επομένως δεν μπορεί να γίνει στην περίπτωση του λόγος για μονιμοποίηση. Κατά συνέπεια, μόνο η είσοδος του στην υπηρεσία των Κοινοτήτων μπορεί να ληφθεί υπόψη για να υπολογιστεί, σε περίπτωση τοποθετήσεώς του σε νέο τόπο υπηρεσίας, η προθεσμία των δύο ετών που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 18 Έκτον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η ερμηνεία που δίνει στο άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ανταποκρίνεται περισσότερο στην *ratio legis* της διατάξεως αυτής. Σχετικά, το Κοινοβούλιο αναφέρθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στις 9 Νοεμβρίου 1978, κατά την οποία « ο ρητός και ειδικός σκοπός της αποζημίωσης εγκαταστάσεως είναι να δοθεί στον υπάλληλο η δυνατότητα να αντιμετωπίσει, πέρα από τα έξοδα μετακομίσεως, τις δαπάνες στις οποίες υποβάλλεται κατ' ανάγκη λόγω της εντάξεώς του σε ένα νέο περιβάλλον επί αόριστο μεν, αλλά αρκετά μακρό διάστημα... αυτό είναι το γενικό πλαίσιο εντός του οποίου η παράγραφος 5 του άρθρου 5 προβλέπει ότι ο υπάλληλος που έχει λάβει αποζημίωση εγκαταστάσεως υποχρεούται να επιστρέψει ένα μέρος της αποζημίωσης αυτής, αν εγκαταλείψει οικειοθελώς την υπηρεσία των Κοινοτήτων πριν από την πάροδο δύο ετών » (*Verhaaf* κατά Επιτροπή, σκέψεις 18 και 19, υπόθ. 140/77, *Rec.* σ. 2117). Από τα ανωτέρω το Κοινοβούλιο συνάγει το συμπέρασμα ότι ο *Yorck von Wartenburg* δικαιούνταν μέρος μόνον της αποζημίωσης εγκαταστάσεως, καθόσον δεν εγκαταστάθηκε « επί αόριστο, αλλ' αρκετά μακρό διάστημα », αφού εγκατέλειψε την υπηρεσία των Κοινοτήτων 14 μόλις μήνες μετά την εγκατάστασή του στον νέο τόπο υπηρεσίας του.
- 19 Στο σημείο αυτό πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η τοποθέτηση σε μια θέση γίνεται προς το συμφέρον και μόνον της υπηρεσίας (σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 20 Τα αποτελέσματα της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1978 (ό. π.) περιορίζονται στα περιστατικά της υποθέσεως την οποία εκδίκασε. Στην υπόθεση εκείνη το Δικαστήριο έκρινε ότι « ο προσφεύγων ο οποίος, κατά τη διάρκεια μικρού σχετικά διαστήματος, μετατέθηκε δύο φορές κατόπιν αιτήσεώς του, υπό εξαιρετικές περιστάσεις που οφείλονταν σε οικογενειακές δυσχέρειες, δεν μπορεί να αμφισβητήσει το βάσιμο της αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία έκρινε ότι οι αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχειρίσεως δεν της επέτρεπαν να χορηγήσουν δεύτερη αποζημίωση εγκαταστάσεως που να υπερβαίνει κατά πολύ τα έξοδα στα οποία είχε πράγματι υποβληθεί » (σκέψη 20). Η διαφορά της σημερινής υποθέσεως από εκείνη συνίσταται ακριβώς στο γεγονός ότι, όπως ομολόγησε ο εκπρόσωπος του Κοινοβουλίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η μετάθεση του Yorck von Wartenburg έγινε αποκλειστικά προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, είναι βέβαιο ότι η κατάσταση του καθού η ανακοπή μπορεί να εξομοιωθεί με την κατάσταση του προσώπου που περιγράφεται στη σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 21 Έβδομον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι ο Yorck von Wartenburg αναγνώρισε, με το δικόγραφο της προσφυγής του, το δικαίωμα του Κοινοβουλίου να του επιστραφεί ένα μέρος της επίμαχης αποζημιώσεως.
- 22 Πρέπει να τονιστεί ότι ο Yorck von Wartenburg ουδέποτε αμφισβήτησε την κατ' αρχήν δυνατότητα επιστροφής της αποζημιώσεως κατά το άρθρο 5, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά αμφισβήτησε πάντοτε ότι συντρέχουν στην περίπτωση του οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής.
- 23 Απ' όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί η ανακοπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 30 Ιανουαρίου 1990 στην υπόθεση T-42/89.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στο δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Επειδή το ανακόπτον ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ανακοπής.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την ανακοπή ερημοδικίας.**
- 2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα έξοδα της διαδικασίας της ανακοπής.**

Saggio

Γεραρής

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Ιουλίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

A. Saggio